THEOLOGISCHE SAMMELHANDSCHRIFT, U. A. HUMBERTUS DE ROMANIS

Entstehungsort unbestimmt, 1. Hälfte 15. Jh.

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35428
Copyright: Neustift/Novacella, Augustiner-Chorherrenstift

redeundi est ad mansuetudinis lenitate. Nam primar motus facile meius odium
transit. cui non cederit iniuriosatur. Unde et subditur. Quicuq; contumelio uel maledicto
Grauiter offen- Cuiq; etiam criminis obiectu aliquē lesit. meminerit satisfactione ꝗntocio acce-
dit: qui contumelio uel maledicto aliquē ledit. Aplus aut. Neq; maledici regnum re. qd fecit. ⁊ ille
dei non possidebunt. Et dns in euangelio. Qui dixerit fri suo. fatue reus erit q lesus ē. sine di-
gehenne ignis. Debet ergo sicut gravaiter delicte. gravius plorari. atq; abeo reptacōn dimitti
quem lesit. toto corde. cum humilitate ueniam postulare: et ille qui lesus est. sine
disceptatione dimittere. Isidorus. Qui frem suū sibi tardius reconciliat. deū sibi tar-
dius placat. Frustra enim sibi deum propiciari querit: q ceto placari proximū negli-
git. Et sūt quidā. qui de suis meritis fidentes. pigre in se delinquentibus ueniam
prestant. Et michi profiat esse illesum a culpa. qui non est paratus adueniā. dum poco
ret magna sit culpa. quando tardius relaxant. prta fina. Et ueritate testante didi-
cimus. quia seruus qui decē milia talentū debebat. cum penitenciā egerat. abso-
lutione debiti a dno accepit. sed quia conseruo suo. centū sibi denarios debenti.
noluit dimittere: et hoc iussiz est exigi. qd ei fierat iam dimissū. Ex quibus
dictis constat. quia si hoc qd nimos delinquitur: ex corde nō dimittimus. et illud
rursus cognitur. qd nobis ita ypenitēciam dimissum fuisse gaudebamus.
Si autē — se leserint. mutē sibi debita relaxare debebūt. ppt oraciōes uras. qs vtiq; ꝗnto re
Quotidie in oratione dicimo deo. Dimitte nobis debita nra. sicut et nos di- briores habet
mittimus debitoribus nris. Qd si debitoribus nris. id ē eis qui in nos peccā. tanto sciores h
non dimittimus. cū dicimus do. dimitte nobis debita nra. sicut et nos di- debetis
mittimus. ipa nra oratione inculpamur. et deū aduersum nos adiracūdia incita-
mus. et ipi super nos inuitimus maledictione potius quam benedictione. Sicq;
fit ut oratio que debebat nobis esse salubris. fit noxia: et prta nra que debū-
mus minuere. orando auctamus. Et cotidiana nutē. breuibus leuibusq; pecca-
sine quibus hec uita nō ducitur. cotidiana. se ip oratio fidelū satis sunt. Cor est
n dicere. pater nr. qui es in celis. qui iam edere: pri regenerati sūt. et aqua et
spū sto. Delet omino hec oratio minima debe cotidiana q prta. delet et illa-
que aūtu fidēlū. et sceleratu gesta sūt: ꝗ penitendo minclius mutata disceduntur.
Sicq; ad deum — veracie dicitur: dimitte nobis debita nra. quoz nō desunt q
dimittūt. si ita ueraciter dicatur. sicut et nos dimittimus debitoribus nris.
id est fiat qd dicitur. quia et ipsa elemosina est. uenia petēti hominī ignoscere.
Multa quidem sūt genia elemosinarū. que cū facimus adiuuamur. ut dimittat
nobis prta nra. ꝗ ea nichil est maius quādo ex corde dimittimus: qd in
nos quisq; peccauit. Dominus enim bonum est. et ita eu esse benuolū. sicut
etiam beneficiū. qui tibi nil mali fecerit. sed id multo ꝗndius. et excellen-
tissime bonitatis est. ut tui quoq; inimici diligas. et ei qui tibi malum uelt.
semper bonū uelis. Gaudes quoq; qd possis audias dicentem ibi. Diligite in-
imicos uros. benefacite his qui uos odierunt. et orate pris qui uos persequū-
tur. Et qm pfectorū sūt ipsa filiorū dei. quo quidem se debet omnis fidelis exten